

[K. B. Andersen.]

se vil blive noget andet, end vi oprindeligt havde tænkt os. Den skal nemlig ikke være et vedhæng til gymnasiet, men netop en anden vej. Vil ministeren tage dette spørgsmål med i et principielt oplæg eller foranledige en særlig debat herom?

Ikke mindst spørgsmålet om den lige adgang til uddannelser af enhver art, enten det drejer sig om lærlingeuddannelser eller de såkaldt akademiske uddannelser, giver anledning til principielle overvejelser. Vil regeringen en virkelig dybtgående reform her, sådan som det var målet, og som det foresvævede os, da vi for nogle år siden nedsatte det udvalg, der i fjor afgav sin betænkning? Eller vil man blot lappe på en ordning, der ikke hidtil — det må vi klart indrømme — har kunnet bryde det danske samfunds karakter af klassesamfund, hvad uddannelsesmuligheder angår?

Jeg skal ikke nævne flere eksempler — for ikke i dag at foregribe den debat, som jeg håber ministeren kan give tilsagn om at han vil give et oplæg til på regeringens vegne — men jeg synes, at alle de spørgsmål, jeg har nævnt her, og en hel række andre, der lige så vel kunne have været taget frem, peger på behovet for en principdebat om de kommende års uddannelsesreformer.

Herindi må også efter vor mening gå spørgsmålet om behovet for et alle uddannelser omfattende uddannelsesråd med — ja, det må drøftes nærmere — repræsentanter i hvert tilfælde for de uddannelsessøgende, for undervisere af alle kategorier, repræsentanter for arbejdsmarkedet og erhvervslivet i øvrigt, formentlig også for de politiske partier og andre, til at bistå med koordineringen af de mange nye uddannelsesaktiviteter.

Må jeg slutte med at udtrykke ganske klart: denne appel eller det, jeg har sagt her, er ikke et forsøg på at vurdere, om denne regering har gjort for lidt ved uddannelsesproblemerne — det kan gøres ved anden lejlighed; jeg har gjort det før, og jeg skal gerne vende tilbage til det, det er ikke det, der interesserer her i dag — eller hvem der har sat hvad i gang hvornår. Det er — jeg havde nær sagt simpelt hen — en appel til undervisningsministeren om, at der inden alt for længe bliver givet et omfattende oplæg til den principielle målsætningsdebat, som må være rimelig og påkrævet både ud fra ud-

dannelsesproblemernes mængde, ud fra hensynet til omkostningerne ved at løse dem og ud fra sammenhængen mellem dem indbyrdes og mellem dem og samfundsudviklingen i øvrigt.

Vi kan diskutere, og det har vi diskuteret mange gange, hvad vi har råd til på dette felt. Her bliver vi nok heller ikke enige, men vi burde kunne være enige om, at vi i alle tilfælde ikke har råd til hverken økonomisk eller menneskeligt at handle uden et samlet overblik og en klar målsætning for de kommende års uddannelsespolitik, og derfor håber jeg, at ministeren vil besvare denne appel imødekommende.

Hanne Reintoft: Man kunne undre sig en smule over den optimisme, der gik igennem statsministerens åbningsstale. Det er ikke det almindelige indtryk, man får, når man til hverdag taler med folk, at de ser med optimisme på fremtiden og den politik, som regeringen fører. Der er uro, der er angst for arbejdsløshed, der er ængstelse for stigende skattetryk, og der er en stærk fornemmelse af at være blevet bedraget både af valgløfter og senere principklæringer.

Jeg skal i den forbindelse rejse et par enkelte spørgsmål.

Regeringen har bebudet, at den vil fremsætte forslag til en rammelov om kommunernes og amternes styrelse af visse sociale anliggender samt om den sociale administration på dette område. Jeg håber, at denne rammelov ikke blot kommer til at tilgodese regeringens i øvrigt udmærkede ønske om en forenkling og modernisering af den sociale lovgivning, men at regeringen også vil benytte lejligheden til at udvide vort demokrati på det sociale område. Jeg tænker her ikke mindst på at sikre hele befolkningen aktiv medvirken til en korrekt og human sagsbehandling.

Når jeg rejser dette spørgsmål, så skal det opfattes i sammenhæng med statsministerens tale og de udtalelser, som forskellige medlemmer af socialreformkommissionen har fremsat. Det er udtalelser, der kunne tyde på, at store dele af socialreformkommissionens medlemmer i deres iver for at forbedre den i øvrigt for tunge administration er blevet hængende i strukturproblemer og i for ringe grad er kommet ind på vor lovgivnings reelle indhold.